

Sygn. akt II K 92/15

1 Ds. 655/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący **SSR Justyna Krzysztofik - Skrzydłowska**

Protokolant Karolina Birulo

przy udziale Prokuratora – J. S.

po rozpoznaniu w dniach: 04.02.2015r.; 18.03.2015r.; 23.04.2015r. i 28.05.2015r.

sprawy **M. S.**

urodz. (...) w L.

syna J. i M. z d. C.

oskarżonego o to, że:

w dniu 7 kwietnia 2014 roku w L. powiatu (...) kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) będąc pod wpływem substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy o stężeniu 617 ng/ml i amfetaminy o stężeniu 76 ng/ml we krwi, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc wcześniej skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim sygn. akt II K 581/09 za przestępstwo z art. 178a § 1 kk

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

I. oskarżonego M. S. uznaje za winnego tego, że w dniu 7 kwietnia 2014 roku w L. powiatu (...) kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy o stężeniu 617 ng/ml i amfetaminy o stężeniu 76 ng/ml we krwi tj. popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1 kw i za to na podstawie art. 87 § 1 kw wymierza mu karę 20 (dwudziestu) dni aresztu;

II. na podstawie art. 29 § 1 i 2 kw w zw. z art. 87 § 3 kw orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 647,74 złotych i na podstawie art. 21 pkt 2a Ustawy z dnia 23.06.1973 r o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 30 złotych.

Sygn. akt II K 92/15

UZASADNIENIE

SĄD REJONOWY USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

W dniu 7 kwietnia 2014r. w godzinach wczesno porannych M. S. przebywając w miejscu swego zamieszkania w B. odebrał połączenie telefoniczne od kolegi L. K.. L. K. przebywał wówczas w okolicach L., gdzie po podjęciu ucieczki

przed patrolem policyjnym, porzucił pojazd i zwrócił się do M. S., by ten po niego przyjechał. M. S. zabierając jako pasażera L. W. wszedł do pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) i ruszył w kierunku L..

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. S. – k. 30-31, 52 verte – 53, zeznania świadka L. K. –k. 13-14, 83 verte – 84, zeznania świadka L. W. –k. 84-84 verte)

Kierował pojazdem po użyciu substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. S. – k. 30-31, 52 verte – 53, zeznania świadka I. Z. (1) – k. 8-9, 67 verte-68, zeznania świadka M. K. - k. 10-11, 68-69, opinia Instytutu Ekspertyz Sądowych –k. 17 – 20)

W okolicach miasta po wcześniejszym zlokalizowaniu zabrał do pojazdu L. K. i w drodze powrotnej w L. został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji patrolujących miasto wobec prowadzonych poszukiwań L. K.. W portfelu M. S. ujawniono metamfetaminę.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. S. – k. 30-31, 52 verte – 53, zeznania świadka L. K. –k. 13-14, 83 verte – 84, zeznania świadka L. W. –k. 84-84 verte, zeznania świadka I. Z. (1) – k. 8-9, 67 verte-68, zeznania świadka M. K. - k. 10-11, 68-69, notatka urzędowa – k.1, protokół zatrzymania –k. 2, protokół przeszukania –k. 3,)

M. S. w trakcie kontroli stwierdził ponadto, że zażył metamfetaminę przed przyjazdem, wobec czego poddany został badaniu na zawartość środków narkotycznych we krwi. Według treści opinii stężenie metamfetaminy we krwi wynosiło 617 ng/ml, a amfetaminy 76 ng/ml.

(dowód: zeznania świadka I. Z. (1) – k. 8-9, 67 verte-68, zeznania świadka M. K. - k. 10-11, 68-69, protokół pobrania krwi –k. 16, opinia –k. 17-20)

Zachowanie M. S. w trakcie kontroli drogowej oraz technika jazdy nie wskazywały na zażycie środków odurzających, bądź substancji psychotropowych.

(dowód: zeznania świadka I. Z. (1) – k. 8-9, 67 verte-68, zeznania świadka M. K. - k. 10-11, 68-69, protokół pobrania krwi –k. 16, opinia –k. 17-20)

Po kontroli drogowej, w dniu 9 maja 2014r., sprawca w związku z uprzednim skazaniem wyrokiem Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 20 października 2009 r. za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. złożył w Starostwie Powiatowym oświadczenie o zagubieniu dokumentu prawa jazdy.

(dowód: pismo Starosty (...) wraz z załącznikami – k. 57-61, oświadczenie A. L. –k. 88, zawiadomienie o wykonaniu środka karnego –k. 23, akta sprawy Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim o sygn. akt II K 581/09 – w załączeniu)

M. S. ma obecnie 31 lat. Z zawodu technik elektronik, od lutego 2015r. pracuje w charakterze montera instalacji systemowych w firmie (...) z/s w Jordanowie na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony za miesięcznym wynagrodzeniem w kwocie 2000 zł netto. Jest kawalerem, ojcem jednego dziecka, na które łoży alimenty w kwocie 400 zł miesięcznie.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. S.-k. 4, 52, zaświadczenie o zatrudnieniu – k. 51)

M. S. był uprzednio karany sądownie. Ponad wyrok z dnia 20.10.2009r. wydany przez Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim w wyżej powołanej sprawie o sygn. akt II K 581/09 za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., gdzie orzeczono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, za przestępstwo z art. 244 k.k. był skazany jeszcze wyrokiem tego Sądu z dnia 16.07.2009r. na karę grzywny (sygn. akt II K 363/09). Nadto w dniu 03.10.2007r. przed tym Sądem zapadł wyrok skazujący za czyn z art. 224 pkt 2 ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP (sygn. akt II K 553/07) i orzeczono karę grzywny. W późniejszym okresie czasu, na przestrzeni lat 2011-2012, M. S. został dwukrotnie skazany przez sądy niemieckie: za przestępstwo kradzieży oraz przestępstwa podatkowe i celne. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia

01.10.2014r. (sygn. akt VII K 260/14) skazany został nadto za posiadanie substancji psychotropowej, którą ujawniono w trakcie przeszukania jego osoby podczas przedmiotowej kontroli drogowej. Powołanym wyrokiem orzeczono karę grzywny, na poczet której zaliczono okres zatrzymania.

(dowód: dane o karalności – k. 33, odpis wyroku –k. 22, akta sprawy – w załączeniu)

M. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W kwestii dotyczącej zarzutu, opisując okoliczności, w których przybył w okolice L. celem zabrania kolegi L. K., wskazał, że jadąc przez miasto dostrzegł w lusterku poruszający się za nim nieoznakowany pojazd policyjny. Na dany sygnał świetlny zatrzymał się do kontroli na parkingu, a tam ujawniono u wymienionego w portfelu metamfetaminę. Nadto pytany przez policjantów M. S. sam podał, że przed przyjazdem zażył metamfetaminę. Wskazał, że narkotyki przyjmuje okazjonalnie. Wraził wolę dobrowolnego poddania się karze.

Na rozprawie głównej, po nieuwzględnieniu wniosku przez Sąd, oskarżony podtrzymał poprzednie wyjaśnienia. Podał, że dopiero, kiedy kolega wsiadł do samochodu dowiedział się, że ucieka on przed Policją. Nie kwestionując opinii odnośnie rodzaju i ilości zażytego narkotyku stwierdził, że zażył metamfetaminę raz w przeddzień kontroli.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom wszystkich świadków Sąd w zasadniczej ich części dał wiarę w całości. Osobowy materiał dowodowy nie wyklucza się wzajemnie, zaś pojawiające się nieścisłości w zeznaniach L. K. i L. W., dotyczące czy momentu dostrzeżenia Policji, czy też okoliczności ujawnienia u oskarżonego substancji psychotropowej dla czynienia ustaleń w granicach zarzutu pozostawały bez istotnego znaczenia. Wiarygodne są także wszystkie dokumenty dołączone do aktu oskarżenia przez Prokuratora, których treść nie była kwestionowana przez strony. Nie doszukał się także Sąd powodów, by kwestionować zaświadczenie o zatrudnieniu oskarżonego oraz pismo Starostwa (...) i jego załączników. Wprawdzie czynionym ustaleniom odnośnie czasokresu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wobec oskarżonego w sprawie o sygn. akt II K 581/09 sprzeciwiać miało się z założenia pisemne oświadczenie konkubiny oskarżonego podważające prawidłowość odbioru przesyłki, to i ta okoliczność nie miała znaczenia orzeczniczego w tej sprawie po pierwsze ze względu na brak podstaw do obalenia domniemania skuteczności doręczenia przesyłki odebranej prawidłowo przez dorosłego domownika, a po drugie z uwagi na kształtujące się w sprawie przeszkody, dla przyjęcia w ogóle, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 178a § 1 k.k. w ramach powrotu to tego samego rodzaju przestępstwa, o jakim mowa w § 4 powołanego przepisu.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nasunęła poważne wątpliwości co do wyczerpania przez M. S. ustawowych znamion zarzucanego aktem oskarżenia przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. poprzez brak jednoznacznych i wymownych dowodów świadczących o stanie pod wpływem środka odurzającego.

W aktualnym stanie prawnym, wobec braku zdefiniowania stanu „pod wpływem środka odurzającego”, o jakim mowa w art. 178a § 1 k.k. oraz stanu „po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu”, którym posługuje się art. 87 § 1 k.w. sąd rozpoznając sprawę musi każdorazowo ustalić, czy zażyty środek miał realny wpływ na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem w stopniu podobnym , jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu.

(tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2014r., II K 219/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2013r., IV KK 136/13)

Dostrzec należy, że ponad wyniki badania krwi i oświadczenie oskarżonego z toku kontroli o spożyciu metamfetaminy, które to dokumentują fakt zażycia narkotyku, brak dowodów uzasadniających ustalenie, że oskarżony kierując samochodem znajdował się pod wpływem środka narkotycznego, a więc dowodu na to, że zażyta substancja odurzająca, znajdująca się w jego organizmie miała wpływ na jego zachowanie w analogiczny sposób, jak w przypadku znajdowania się w stanie nietrzeźwości. Owszem wyniki opinii wskazują na wysokie stężenie metamfetaminy oraz wskazują na obecność amfetaminy – pochodzącej z metabolizmu metamfetaminy, ale bez odwołania się do dalszych

dowodów nie można na jej podstawie automatycznie wywodzić, jakoby ilość środka narkotycznego realnie wpływała na zachowanie M. S..

W opinii wyszczególnione zostały typowe objawy toksycznego działania metamfetaminy na ośrodkowy układ nerwowy: bóle, zawroty głowy, bezsenność, rozszerzenie źrenic, drżenie i pobudzenie psychoruchowe, halucynacje.

Obok podróżujących z oskarżonym L. K. i L. W., sami funkcjonariusze Policji nie stwierdzili u oskarżonego rodzaju zachowania świadczącego o zażyciu narkotyku. W szczególności wymieniane opinią typowe objawy działania narkotyku na organizm nie zostały u oskarżonego stwierdzone. Funkcjonariusz Policji I. Z. (2) opisywała zachowanie oskarżonego jako „wymądrzającego się”, która to cecha w żaden sposób nie może być utożsamiana z działaniem narkotyku. Policjant M. K. także spostrzeżeń w tym kierunku nie poczynił, zaniechał obserwacji źrenic oskarżonego. Jedynie nietypowe – według tego świadka było początkowe zatrzymanie się przy porzuconym pojeździe kolegi i nagły odjazd po spostrzeżeniu Policji. W aspekcie sprawy jednak, uwzględniając powody przyjazdu oskarżonego takie zachowanie nie może uchodzić za nietypowe i związane z zażyciem narkotyku. Mogło przecież dotyczyć próby udaremnienia zatrzymania kolegi.

Zatrzymanie do kontroli nie miało związku z techniką jazdy oskarżanego, która nie wzbudziła zastrzeżeń. Kontrolę zainicjowały okoliczności związane z ucieczką L. K., sprawcy wcześniejszego zdarzenia.

Kontrola pojazdu, którym poruszał się oskarżony i osób w nim siedzących związana była również, jak podaje świadek (...), z typowaniem auta jako tego, które w innych okolicznościach mogło wziąć udział w zdarzeniu z potrąceniem człowieka. Zdenerwowanie zauważone przez policjanta dotyczyć z kolei mogło samego faktu zatrzymania zwłaszcza, że oskarżony świadomy był tego, że ponad zażycie, przewoził porcję narkotyku przy sobie.

Z zeznań policjantów wynika nadto, że poddanie oskarżonego badaniu na zawartość narkotyków poprzedzały nie wątpliwości związane z jego zachowaniem, lecz jego oświadczenie o zażyciu narkotyku.

Przy tak kształtującym się materiale dowodowym Sąd doszukał się podstaw świadczących jedynie o kierowaniu przez oskarżonego pojazdem mechanicznym w staniu po użyciu substancji psychotropowej, co stanowi wykroczenie z art. 87 § 1 k.w.

Biorąc pod uwagę okoliczności podmiotowo – przedmiotowe leżące w granicach cech przypisanego oskarżonemu czynu oraz w oparciu o treść art. 47 § 6 k.w. Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny. Zachowanie razi nagannością, skoro dotyczyło przyjazdu do L. celem zabrania kolegi podejmującego próbę udaremnienia przeprowadzenia wobec niego kontroli policyjnej. Bezpośrednio przed zatrzymaniem przez Policję oskarżony znał sytuację, w jakiej znalazł się kolega, co wynika choćby z zeznań L. W. , który uprzedził pozostałych o spostrzeżeniu patrolu. Sprawca kierował samochodem na znacznym odcinku drogi i dotarł do L., kiedy panował wzmożony ruch na drogach, w szczególności tej, na której sprawca się poruszał, wobec konieczności dojazdu mieszkańców do pracy, czy szkół.

Przy wymiarze kary Sąd za okoliczność łagodzącą przyjął przyznanie się do popełnienia czynu. Za okoliczność obciążającą uprzednią karalność, w tym za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Po stronie oskarżonego brak jakichkolwiek racjonalnych powodów tłumaczących nie zastosowanie się do zasad porządku prawnego. Okoliczności związane z przyjazdem po podejmującego ucieczkę kolegę, notoryczne popełnianie przestępstw, świadczą o ignorowaniu przez M. S. norm porządku prawnego.

Wobec powyższego Sąd uznał, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz dyrektywy wymiaru kary z art. 33 § 1 i 2 k.w., że karą, sprawiedliwą i słuszną w odczuciu społecznym jest kara 20 dni aresztu.

Kara w takim właśnie wymiarze stanowić będzie zasłużoną, realną dolegliwość i zdoła skutecznie wdrożyć sprawcę do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Przyniesie oczekiwany efekt wychowawczy i zmobilizuje do dbałości o poszanowanie zasad prawa. Jednocześnie jest to sankcja represyjna mająca uświadomić oskarżonemu

nieuchronność kary za ponowne wejście w konflikt z prawem. Dotąd orzekane zarówno kary finansowe, jak i pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania okazały się dla wdrażania oskarżonego do porządku prawnego zupełnie bezskuteczne. Nie doszukał się Sąd po stronie oskarżonego- po raz kolejny łamiącego porządek prawny okoliczności, które pozwalałyby wnioskować, że kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zabezpieczy społeczeństwo przez kolejnym złamaniem przez sprawcę prawa. Brak podstaw, by przypuszczać, że pomimo niewykonania kary M. S. nie popełni nowego podobnego przestępstwa lub wykroczenia.

Sąd na podstawie art. 29 § 1 i 2 k.w. w zw. z art. 87 § 3 k.w. orzekł ponadto wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres trzech lat. Popołniając przedmiotowe wykroczenie oskarżony naraził bezpieczeństwo podróżujących z nim osób, które to nie wiedziały o stanie w jakim kierujący się znajdował. Z relacji pasażera L. W. wynika, że miał wówczas uprawnienia i mógł bez przeszkód kierować samochodem, o kierowanie pojazdem wobec swego stanu mógł więc oskarżony zwrócić się do tego pasażera. M. S. pokonał znaczny odcinek głównymi drogami wiodącymi do L.. Uwzględnić w tym zakresie należało również wysoki stopień stężenia metamfetaminy w organizmie.

Z powyższych względów Sąd orzekł omawiany środek karny na okres 3 lat, uznając, iż ten długi czas stosowania zakazu przyczyni się do uświadomienia w oskarżonym rodzaju odpowiedzialności wymaganej od każdego kierowcy. Czas wyeliminowania uprawnień do poruszania się po drogach publicznych wszelkimi pojazdami mechanicznymi będzie ważnym i potrzebnym doświadczeniem życiowym w kształtowaniu pozytywnej postawy wobec porządku prawnego.

O kosztach postępowania, wobec uzyskiwanego przez oskarżonego zarobku, Sąd orzekł w oparciu o art. 627 k.p.k. mającego po myśli art. 118 § 1 k.p.w. i art. 119 k.p.w. odpowiednie zastosowanie w sprawach o wykroczenia. Opłatę orzeczono na podstawie art. 21 ust. 2a ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych.